

[Rosing.]

delsforbindelser her i København, slet ikke vil være interesseret i ændring af udskibningshavne. Det betyder jo større omkostninger.

Der er mange andre problemer, som uvægerligt vil opstå, hvis en eventuel flytning bliver en realitet. KGH har jo bl. a. veloptrænet personale, som sikkert af flere grunde ikke vil flytte ud til provinsen. I så tilfælde skal man optræne andre til forskellige funktioner, og dette vil ganske afgjort i flere år være hæmmende for hele KGHs funktion for Grønland. Dertil kommer, at vi ikke ved, hvilke skibstyper hele skibstransportudviklingen i den kommende tid vil kræve taget i anvendelse også for Grønlands forsyning af varer. For mig at se er der grund til at afvente hele denne udvikling i skibstransporten før man eksperimenterer med usikre og kostbare forsøg. Jeg ved så meget, at KGH indtil 1975 kan klare sine opgaver med de forhåndenværende muligheder; her tænker jeg også på Frihavnen. Vi ved ikke, hvor meget KGHs forsyningstjeneste kan blive aflastet af private transportere efter 1975; vi ved bare, at udviklingen i den private sektor skrider godt fremad, og denne udvikling er værd at støtte ikke mindst fra borgerlige partiers side.

Til slut vil jeg sige, som jeg har sagt før, at vi meget vel forstår baggrunden for dette forslag, hvis realisering ville komme til at koste mange millioner kroner for staten. Jeg kan næsten ikke lade være med at sammenligne behovet for egnsudviklingen i Jylland og i Grønland. For enhver må det være klart, at vi i Grønland er langt bagefter på dette område. Vi har store arbejdsløshedsøer i Grønland i vinterhalvåret; vi har stort behov for enhver egnsudvikling i denne del af Danmark, hvor industrialiseringen af fiskeriet først så småt er begyndt siden 1959. I Diskobugten findes verdens rigeste rejefelter, som indtil dato udnyttes i meget ringe grad, fordi vi ikke har midler til udvidelser og køb af pillmaskiner, ikke mindst i Jakobshavn. Efter industriloven af 1959 skulle Frederikshåb for længst have fået en fletfabrik; den kan ikke engang udføres efter planen, men er skrumpet ind til ingenting, fordi man ikke har midler dertil. I de sydligste distrikter må fiskerne vente i ubegrænset tid på at få bedre og tidssvarende

afsætningsforhold for deres fangster. For at skabe vinterbeskæftigelse for en stor del af befolkningen bør der ofres penge på etablering af utraditionelle virksomheder for den del af statsborgerne, hvis årlige indtægt ligger på omkring en tredjedel af den gennemsnitlige indtægt, man hernede oppebærer. Alene for 20-30 pct. af det beløb, som eventuelt ofres af staten på KGHs udflytning til provinsen, kunne man i Grønland skabe ikke alene betydelig større beskæftigelse og indtjeningsmuligheder for grønlanderne, men også en større erhvervseksponering, som vor udvikling i allerhøjeste grad trænger hårdt til.

Med disse bemærkninger har jeg ønsket at give udtryk for vor betænkelighed ved en flytning af KGH på nuværende tidspunkt. Imidlertid regner jeg med, at vi kan få flere og mere konkrete oplysninger fra det udvalg, vi regner med bliver nedsat, hvorefter vi må tage endelig stilling til forslaget.

Evald Kristensen: Her ved første behandling af dette forslag til folketingsbeslutning vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke for den korte betænkning, der foreligger fra udvalget. Og jeg vil gerne sige, at udvalget har gjort et virkelig godt stykke arbejde her, hvor der er tale om udflytning af så stor en institution som den kgl. grønlandske handel. Jeg synes også, at det i hvert fald skal fremhæves, at man har forsøgt at kulegrave problemet ved at undersøge de lokale områder, ikke mindst forholdene omkring havnebyggeriet.

Jeg vil gerne sige, at hvis det er meningen, at der skal ske en udflytning fra København, er der jo flere områder, der er peget på i betænkningen. Men der er kun to områder — og det er det, jeg gerne vil nævne her — som er fremhævet i selve betænkningen, og det er Esbjerg og Ålborg-Nørresundbyområdet. Ikke mindst af beskæftigelsesmæssige, men også af samfundsøkonomiske grunde vil jeg her pege på, at Ålborg-Nørresundbyområdet i hvert fald er at foretrække.

Når jeg har sagt dette så kort, vil jeg gerne uddybe det med, at vi har arbejdskraftreserven, og vi har den endda i overflod. Når der her i folketinget gang på gang tales om fuld beskæftigelse i vort land, glemmer man nemlig, at det i hvert fald ikke